

Les pors d'Israel

JORDI GARCIA-PETIT / Jurista i membre de la Reial Acadèmia de Doctors
AVUI, 26 de gener del 2009

La terrible memòria de l'Holocaust, més que els mites bíblics, ha estat el gresol que ha fos la nació israeliana a partir d'ètnies, llengües, cultures i sensibilitats religioses diferents. Però també aquesta memòria, reverenciada i alhora utilitzada, juga una mala passada a Israel. La comparació entre el genocidi dels jueus perpetrat pels nazis i un genocidi dels palestins imputable als israelites és falsa en els fets i monstruosa moralment.

I, TANMATEIX, LA MEMÒRIA COL·LECTIVA d'un traumàtic passat opera, inconscientment o conscient, en la conducta dels individus concrets. Els israelians repeteixen en certa manera la història jueva recent i, canviant els papers, practiquen un transvestisme pervers: de víctimes a botxins. Han convertit Gaza en un gueto i el tracten, fins on l'equiparació sigui possible, com els alemanys tractaren el gueto de Varsòvia abans d'arrasar-lo a l'agost del 1944. A molts comentaristes els sorprèn l'aparent insensibilitat de l'exèrcit i de civils israelians davant la mort de criatures palestines en els bombardejos de Gaza. Aquesta suposada insensibilitat només es comprèn si es té en compte el mecanisme reductor que provoca la memòria bloquejada per Auschwitz: un cens de criatures enfront dels més de dos milions i mig d'infants jueus assassinats pels nazis.

PARADOXALMENT, CRIDEN A LA "solució final" contra els botxins les víctimes palestines, embogides per la tragèdia diària i empeses pels radicals propis i els aliens. Quan els dirigents d'Hezbollah, de Hamàs i de

l'Iran prometen esborrar Israel del mapa i llançar tots els jueus al mar alimenten les pors d'Israel, que entreveu l'amenaça d'una nova exterminació, i el refermen en la seva obsessió de la seguretat. Recupera així Israel part de la raó que perd amb les devastadores represàlies militars i es permet d'invocar una legítima defensa, que en les condicions que l'exerceix no té cabuda a la Carta de l'ONU.

FA SEIXANTA ANYS QUE DURA EL CONFLICTE palestino-israelià i per extensió àrabo-israelià. No haver aconseguit resoldre'l és un gran fracàs de la comunitat internacional. Però encara que no ho sembli -sobretot en moments de virulència com ara- el conflicte està perdent importància en un món sacsejat per crisis d'una nova entitat i envergadura. A mesura que els problemes es multipliquen i es globalitzen, el conflicte palestino-israelià s'encongeix , es fa més local geopolíticament. Ara bé, hi ha una realitat indefugible: els israelians i els palestins són allà on són, s'entrematen i el seu conflicte desestabilitza el Pròxim Orient i contamina les relacions amb el món àrab.

COM QUE NO HAN ESTAT CAPAÇOS de construir una coexistència equilibrada, la comunitat internacional ha d'imposar-los-hi. No es parteix de zero, existeix un corpus de resolucions de l'ONU i un conjunt de negociacions avalades internacionalment, des dels acords d'Oslo (1993-1995) fins a la trobada d'Annapolis (novembre del 2007), passant pels freqüents contactes entre el govern israelià i l'Autoritat Nacional Palestina i pels bons oficis de mediadors sol·licitats o espontanis. La solució apuntada una vegada i una altra és la creació d'un Estat palestí. Seria la solució més justa, si, a més, es compensa els refugiats palestins, però no és inevitablement la més probable.

LES PARTS INTERESSADES ES DEDIQUEN sistemàticament a boicotejar-la: Israel convertint en irrisori i inviable la base territorial d'un Estat palestí, les fraccions radicals palestines burxant a cop d'atemptat i de coets en la inseguretat d'Israel. Només l'ONU pot ser la llevadora que forci el naixement d'un Estat palestí sobre la base d'un sistema eficaç de garanties: l'existència irrevocable de l'Estat d'Israel i la viabilitat funcional i econòmica de l'Estat palestí. Els alto el foc decretats separadament per Israel i Hamàs són un parèntesi fràgil, en espera de la reacció del president Barack Obama.